

[Forsvarsministeren.]

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den svenske armépistol og den anden svenske pistol, Hoveamaskinpistol, havde mange lighedspunkter, og at der ved indførelsen af visse ændringer ved Hoveamaskinpistolen var mulighed for at gøre den praktisk talt identisk med den svenske armémaskinpistol. Efter de oplysninger, der foreligger for mig fra Sverige, blev de to pistolmodeller betragtet som lige gode og lige krigsbrugbare våben. Når den svenske hær foretrak Eskilstunamodellen, skyldes dette bl. a. en bedre udformning af det, man kalder skulderbøjlen, og ønsket om at kunne anvende de allerede eksisterende beholdninger af magasiner til ældre maskinpistoler, og hertil kom så endelig det beskæftigelsesmoment, der var fremme med hensyn til beskæftigelsen indenfor statsfabrikken i Eskilstuna.

Efter en række tekniske og skydetekniske prøver her i landet af de tre maskinpistolmodeller ved hærens tekniske korps og på skydeskolen for håndvåben blev rækkefølgen, hvori disse tre pistoler blev anbefalet til indførelse her i landet, følgende: I første række satte man Eskilstunamodellen, som nr. to Hoveamodellen, som nr. tre den danske Madsen-pistol. Under de første prøver med de tre pistolmodeller gav de svenske modeller ikke anledning til særlige bemærkninger, hvorimod der ved brugen af og eksperimenterne med den danske Madsen-pistol blev konstateret væsentlige mangler. Disse mangler blev straks meddelt syndikatet, som efter ca. 6 måneders forløb fremkom med nogle ændrede våben til en fornyet prøve, og disse våben blev derefter indgående undersøgt af de samme tekniske og skydetekniske myndigheder, og jeg kan sige med den samme grundighed som under det første forsøg.

Når man fra dansk, teknisk kyndig side derefter foretrak de to svenske konstruktioner fremfor den danske, var det væsentlig på grund af følgende rent tekniske, saglige forhold: For det første, selve konstruktionen af den danske maskinpistol var meget spinkel, og da kroppen til maskinpistolen var fremstillet af en tynd plade, kunne det efter eksperternes mening befrygtes, at pistolen var mindre robust til feltmæssig brug, og f. eks. ved fald på en hård genstand i terrænet, en sten eller lignende, let ville kunne få buler, hvorved selve våbnets funktionsevne ville blive ikke alene nedsat, men måske endda kompromitteret. Hvis der indtraf sådanne vanskeligheder med hensyn til selve

funktioneringen, kunne det for de soldater, der har våbnet i hånd under øvelser eller andet, blive nødvendigt at lukke pistolen op, således at hele mekanismen kom til at ligge blot. Hvis en sådan operation skal foretages i felten, hvor soldaten måske ligger på jorden og trykker sig imod jorden eller søger dækning i grave eller grøfter eller andet, kan det naturligvis let medføre, at jord og andet snavs kommer ind i mekanismen til skade for de funktioner, som maskinpistolen i sig selv skal kunne præstere. Ved den første prøve viste det sig, netop på grund af denne maskinpistols spinkle kraft, at en vridning af magasinet i maskinpistolen kunne sætte pistolens funktionsevne fuldstændig ud af kraft, og den måde, hvorpå man havde søgt at afhjælpe denne afgørende mangel, var uantagelig set fra et teknisk synspunkt.

Endelig var der også den rent tekniske mangel derved, at den danske maskinpistol manglede overrør, hvad der medfører en fare for forbrændinger i det øjeblik, da man uforvarende kommer til at tage om maskinpistolens pipe efter endt skydning, og for dem i det høje ting, der har særligt kendskab til skydning, kan jeg anføre, at dette manglende overrør medførte med hensyn til sigtet, at man fik et nærkampvåben, hvor man skulle bruge hulsigte, og det er, i hvert fald efter hvad teknikerne siger, en meget stor mangel ved et nærkampvåben, da sigtet i nærkamp skal kunne fattes meget hurtigt. Jeg har set mig foranlediget til at fremsætte alle disse tekniske betragtninger, som imidlertid dækker over saglige realiteter, og den endelige bedømmelse af den danske Madsen-pistol fra skydetekniske side var herefter, at den prøvede maskinpistol måtte betragtes som et nærkampvåben, der var mindre egnet til feltbrug, men som kunne anvendes, hvor der ikke stilledes større krav til våbnets robusthed.

Man forsøgte derfor at erhverve den svenske Eskilstunamodel, men forhandlingerne med Sverige resulterede i, at det viste sig, at Sverige ikke var leveringsdygtig. Danmark kunne imidlertid overtage selve fremstillingsretten med tilhørende tegninger, men derimod hverken værktøj eller materialer, og det kunne heller ikke fremskaffes her i Danmark. Det var derfor, man bestemte sig for den svenske Hoveamodel med de ændringer, som jeg tidligere har peget på, og denne våbentype kunne der straks leveres både tegninger, værktøj og materialer til. Ved valget af denne svenske model var desuden medvirkende, at Danmark rådede over større beholdninger af maskinpistolmagasiner til pistoler af ældre model, og disse maga-